

[Rahbæk Møller]

Det er almindeligt, at der gives en vis kredit ved afregning af moms og punktafgifter. Begrundelsen er dels praktiske årsager, dels at de handlende derved får en form for betaling for deres arbejde med opkrævningen.

I dette tilfælde synes det at være de forkerte, der får kreditten, idet det er benzinformandlerne, der har størstedelen af arbejdet, og som – på grund af den manglende kredit fra olieselskabernes side – lider et betydeligt rentetab.

Besvarelse (8/4 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

Monopoltilsynet, som med rekurs til monopolankenævnet administrerer den monopol- og prislovgivning, hvorefter forholdet må bedømmes, har over for mig oplyst følgende:

»Det kan bekræftes, at det er normal praksis, at benzinformandlerne afregner indkøbte kvanta benzin kontant med olieselskaberne ved modtagelsen.

Der er ikke i monopol- og prislovgivningen hjemmel til at pålægge en leverandør at give en kunde kredit. En overførsel af den omhandlede rentefordel fra olieselskaberne til benzinformandlerne vil derfor kun kunne gennemføres ved en forhøjelse af forhandlerens avancer, uden at der samtidig sker en forhøjelse af forbrugerpriserne. Hvis disse priser forhøjedes tilsvarende, ville det i realiteten indebære, at den fulde rentefordel kom både selskaberne og forhandlerne til gode på forbrugernes bekostning.

Rentefordelen indgår i monopoltilsynets beregninger ved bedømmelsen af, hvad der kan betragtes som en rimelig avance for olieselskaberne. Hvis den helt eller delvis tilfaldt forhandlerne, måtte den herefter også indgå i bedømmelsen af det rimelige avanceniveau for disses vedkommende.

Det tilstræbes, at begge parter i deres bruttoavancer får dækning for nødvendige omkostninger og en rimelig indtjening. Om disse avancer sammensættes på den ene eller den anden måde, har i princippet ingen betydning for deres størrelse.«

Spm. nr. 602

Til *industriministeren* (25/3 80) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at benzinformandlerne under en priskrig mellem olieselskaberne skal bære en del af tabet, og at de i første omgang også skal bære olieselskabernes andel og først får denne del afregnet 1½ måned efter eller endnu senere, og kan ministeren oplyse, om denne praksis er godkendt af monopoltilsynet?«

Begrundelse

Priskrige besluttes af olieselskaberne uden nogen indflydelse fra benzinformandlernes side. Alligevel skal benzinformandlerne bære mellem ½ og ⅓ af tabet. Desuden skal de umiddelbart selv betale den fulde pris for benzinen og får tidligst forskellen refunderet 1½ måned senere. Specielt på baggrund af de hårde kreditvilkår, olieselskaberne byder forhandlerne, og den svage stilling, benzinformandlerne i almindelighed indtager over for olieselskaberne, synes der at være baggrund for en indgriben fra monopoltilsynets side.

Besvarelse (8/4 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

Monopoltilsynet, som med rekurs til monopolankenævnet administrerer den monopol- og prislovgivning, hvorefter forholdet må bedømmes, har over for mig oplyst følgende:

»Det er ikke usædvanligt, at benzinformandlere i en situation med lokal priskonkurrence for benzin af olieselskaberne presses til at bære en del af prisnedsættelsen. Der må ikke ses bort fra, at der ved imødegåelse af priskonkurrence er et vist interessefællesskab mellem olieselskab og benzinformandler i at undgå at miste salg.

Om olieselskaberne i denne sammenhæng til forhandlerne stiller krav, som bedømt ud fra monopolloven må anses som urimelige, må bero på omstændighederne i det enkelte tilfælde.

Til illustration heraf kan nævnes monopolankenævnets kendelse af 25. april 1978, hvor det bl. a. statueredes, at olieselskabernes krav til benzinformandlerne om, at de under benzinpriskrigen i foråret og sommeren 1977 af deres egen avance skulle afholde en yderligere rabat, ikke under de foreliggende omstændigheder kunne anses som en urimelig